

37. Резолюція Генеральної Асамблеї ООН № А/RES/177 (II) від 21 ноября 1947 года «Планы по сформулированию принципов, признанных статутом Нюрнбергского трибунала и нашедших выражение в его решении» [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Організації Об'єднаних Націй. – Режим доступу : <https://documents-dds-ny.un.org/doc/RESOLUTION/GEN/NR0/040/38/IMG/NR004038.pdf>.
38. Ледях И.А. Нацистские преступники и судебная практика в ФРГ / И.А. Ледях. – М. : Юрид. лит., 1973 г. – 150 с.
39. George A. Finch. The Nuremberg Trial and International Law // The American Journal of International Law. – Vol. 41, No. 1 (Jan., 1947), pp. 26, 34 (pp. 20-37) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : Mode of access : <http://www.jstor.org/stable/2193852>.
40. Эйхмана процесс // Электронная еврейская энциклопедия [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.eleven.co.il/article/15036>.
41. Радбрух Г. Философия права / Густав Радбрух. Пер. с нем.– М. : Межд. отн., 2004. – 240 с.
42. Баженова Е.А. Философия права Г. Л. А. Харта : [учеб. пособие] / Е.А. Баженова. – Владимир : Изд-во ВлГУ, 2016. – 92 с.
43. Лёзина Е.В. Юридическо-правовая проработка прошлого ГДР в объединенной Германии / Е.В. Лёзина // Вестник общественного мнения. Данные. Анализ. Дискуссии. – 2013. – № 2(115). – С. 67–100.
44. Bundesverfassungsgericht, Beschluss des Zweiten Senats vom 24. Oktober 1996 – 2 BvR 1851/94 - Rn. (1-163) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.bverfg.de/e/rs19961024_2bvr185194.html.
45. European Court of Human Rights, Streletz, Kessler and Krenz v. Germany, judgment of 22 March 2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-59353>.
46. Решение Европейского суда по правам человека от 17 января 2006 года по вопросу приемлемости по заявлениям, поданным Августом Кольком (№ 23052/04) и Петром Кислым (№ 24018/04) против Эстонии // Права людини в Україні. Інформаційний портал Харківської правозахисної групи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://khpg.org/index.php?id=1212057885>.
47. Постановление палаты Европейского суда по правам человека от 24 июля 2008 года по делу «Кононов против Латвии» (Kononov v. Latvia) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-100332>.
48. Рішення Великої палати Європейського суду з прав людини від 17 травня 2010 року у справі «Кононов проти Латвії» (Kononov v. Latvia) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-117950>.
49. European Court of Human Rights, Grand Chamber, Vasiliaskas v. Lithuania, judgment of 20 October 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-158290>.

УДК

КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ГРУПОВИХ НЕПОКОР ТА МАСОВИХ ЗАВОРУШЕНЬ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ ЗАСУДЖЕНІ В УСТАНОВАХ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

CRIMINALISTIC CHARACTERISTICS OF GROUP NEOPROCCORS AND MASS-INFLUENCES CAUSED BY THE INSTITUTIONS OF THE CARRIAGE OF PENALTIES

Синявський С.М.,
к.ю.н., доцент кафедри тактико-спеціальної підготовки

Єсипенко О.Г.,
старший викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки

Віговський В.Л.,
викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки
Академія Державної пенітенціарної служби

У статті розглядаються питання, пов'язані з груповими проявами порушення режиму відбування покарання в кримінально-виконавчих установах закритого типу. В роботі досліджується кримінологічна характеристика масових заворушень, учасниками яких є засуджені, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, причини та умови вчинення зазначених протиправних дій, характеристика особи, яка вчиняє злочини в установах виконання покарань. Досліджено характеристику засуджених, які беруть участь у надзвичайних подіях кримінально-правового характеру в кримінально-виконавчих установах. Проаналізовано кримінологічні ознаки й запропоновано дієві заходи запобігання масовим заворушенням в установах виконання покарань.

Ключові слова: масові заворушення, засуджених, виправна колонія, причини та умови вчинення злочину.

В статье рассматриваются вопросы, связанные с групповыми проявлениями нарушения режима отбывания наказания в уголовно-исполнительных учреждениях закрытого типа. В работе исследуется криминологическая характеристика массовых беспорядков, участниками которых являются осужденные, отбывающие наказание в виде лишения свободы, причины и условия совершения указанных противоправных действий, характеристика лица, совершающего преступление в учреждениях исполнения наказаний. Исследована характеристика осужденных, участвующих в чрезвычайных событиях уголовно-правового характера в уголовно-исполнительных учреждениях. Проанализированы криминологические признаки, предложены действенные меры предупреждения массовых беспорядков в учреждениях исполнения наказаний.

Ключевые слова: массовые беспорядки, осужденный, исправительная колония, причины и условия совершения преступления.

The article deals with issues related to the group manifestations of violation of the regime of serving sentences in closed-law criminal institutions. The article studies the criminological characteristics of mass disturbances, the participants of which are convicts, who serve the sentence in the form of deprivation of liberty, the reasons and conditions for the commission of the said unlawful actions, the characteristics of the person who commits crimes in penitentiary institutions. The article is dedicated to analysis of the characteristics of convicts, participated in emergencies of criminal-law nature in penitentiary institutions. The paper analyzes the criminological characteristics, as well as effective measures to prevent riots in prisons.

Key words: mass disturbances, convicted, correctional colony, causes and conditions of committing a crime.

Розробка комплексу правових та кримінологічних засобів запобігання вчиненню групових непокор та масових заворушень в кримінально-виконавчих установах закритого типу є об'єктивною вимогою періоду оптимізації Державної кримінально-виконавчої служби України, у підпорядкуванні якої перебувають ці установи виконання покарань. Важливим при цьому є забезпечення виконання завдань, пов'язаних із дотриманням прав засуджених, забезпеченням особистої безпеки засуджених та інших осіб, збереженням матеріальних цінностей тощо.

Групові непокори засуджених, які відбувають покарання у виправних та виховних колоніях, трапляються не так часто, проте вони становлять собою велику суспільну небезпеку. Дослідження останніх гучних проявів групових непокор та масових заворушень, які були вчинені у Мелітопольській виховній колонії в лютому 2001 р. та в Кременчуцькій виховній колонії показало, що вони, будучи особливо небезпечним злочином, дестабілізують обстановку, порушують нормальне життя громадян, роботу установ, становлять небезпеку для життя та здоров'я як самих засуджених, так і інших осіб, призводять до значних матеріальних збитків. Відсутність, в окремих випадках, саме достовірної інформації про кількість учасників, масштаби протиправних дій, матеріальні наслідки призводить до інертності і негнучкості з боку адміністрацій установ виконання покарань, недостатньої активності у запобіганні масових заворушень, що значно ускладнює можливості боротьби з цим видом злочинів.

Теоретичною базою дослідження зазначеної проблеми стали праці вітчизняних та зарубіжних фахівців з кримінально-виконавчого права, кримінології, кримінального права, зокрема: Ю. М. Антоняна, О. М. Бандурки, І. Г. Богатирьова, І. В. Боднара, Є. М. Бодюла, В. В. Василича, А. Д. Глоточкина, О. М. Гуміна, О. І. Гурова, С. І. Дементьєва, С. Ф. Денисова, Т. А. Денисової, О. М. Джужи, А. І. Долгової, А. П. Закалюка, А. Ф. Зелінського, О. І. Іванькова, О. Г. Колба, В. М. Куца, О. М. Литвака, О. М. Литвинова, В. В. Лунєєва, М. П. Мелентьєва, А. І. Олексієва, Р. М. Підвисоцького, В. П. Севастьянова, І. С. Сергєєва, О. О. Титаренка, С. Я. Фаренюка, С. В. Царюка, С. І. Халимона, Ю. В. Шинкарьова та ін.

Водночас, проблематика, що визначила предмет даної статті, поки що досліджена недостатнім чином. У більшості сучасних наукових праць питання щодо кримінологічної характеристики групових непокор та масових заворушень, які вчиняються в установах виконання покарань, висвітлені фрагментарно, хоч зазначені питання мають важливе наукове й практичне значення, особливо в теперішній час, коли засуджені, які відбувають покарання в цих установах, вчиняють все більш тяжкі та зухвалі злочини. Тому їх комплексне дослідження крізь призму сучасних реалій модернізації пенітенціарних установ Державної кримінально-виконавчої служби України, з урахуванням досягнень вітчизняної науки кримінально-виконавчого права, на основі узагальнення практики виконання покарань, результатів аналізу зарубіжного досвіду та відповідних міжнародно-правових актів з питань поведіння із ув'язненими вбачається необхідним і своєчасним. У сукупності зазначене свідчить про актуальність та практичну значущість теми дослідження.

Питанням запобігання вчинення масових заворушень приділялась значна увага як сучасними, так і радянськими вченими. Як вдало зазначив С. А. Старостін, масові заворушення можна класифікувати наступним чином.

1. За причинами виникнення:
 - а) політичні;
 - б) економічні;
 - в) соціальні;
 - г) етнічні;
 - е) релігійні;

ж) екологічні;
 з) з причини неправомірних дій працівників правоохоронних органів.

2. За характером:

а) загального характеру (виражаються у погромах установ, магазинів, підпалах та інших подібних діях);
 б) особливого характеру (виражаються у погромах квартир громадян).

3. За тяжкістю наслідків, що настали:

а) такі, що спричинили смерть людей;
 б) такі, що спричинили тілесні ушкодження різного ступеня тяжкості;

в) такі, що призвели до значної матеріальної шкоди.

4. За місцем виникнення:

а) у населених пунктах;
 б) у виправних установах.

5. За тривалістю:

а) тривалі;
 б) епізодичні.

6. За кількістю учасників:

а) до 100 осіб;
 б) до 1000 осіб;
 в) до 10000 осіб;
 г) більше 10000 осіб [1].

Слід зазначити, що класифікації можливих масових заворушень в установах виконання покарань Державної кримінально-виконавчої служби України можуть мати свої специфічні особливості [3, с. 87-92].

Найчастіше конфлікти в установах виконання покарань Державної кримінально-виконавчої служби України розвиваються стрімко і не плануються заздалегідь, у зв'язку з чим не представляється можливим з достатньою чіткістю визначити ту чи іншу стадію їх виникнення. Тому, для більш чіткої кримінологічної картини і повного розкриття злочину, передбаченого ст. 294 КК України, важливо прогнозування його розвитку та наслідків.

Перша стадія, як правило, характеризується визначенням протиборчих сторін, в основі чого можуть бути відмінності по національним ознакам, віросповіданню, політичній орієнтації, виникнення проблем в соціально-побутових питаннях, факти перевищення службових повноважень з боку адміністрації установ виконання покарань, коли інтереси і цілі однієї сторони не співпадають та неприйнятні для іншої сторони, в результаті чого зростає напруженість між ними, штучно або спонтанно створюється образ супротивника.

Крім цього, сприяють зростанню напруженості недоліки в діяльності адміністрацій установ виконання покарань, низький рівень роботи з їх запобігання, відсутність інформації про оперативну обстановку в установах та її ґрунтовний аналіз.

Друга стадія характеризується, як правило, переходом однією із сторін або двома сторонами до активних дій. Як результат, зростає кількість скоєних злочинів, можливі факти пошкодження огорож, засобів охорони та нагляду, нападів на працівників установ з метою заволодіння спецзасобами та вогнепальною зброєю.

Третя стадія характеризується повним або частковим виходом ситуації з-під контролю адміністрації, що супроводжується не тільки нападами на представників адміністрації установ, а і захопленням окремих будівель установ, можливі факти захоплення заручників. Конфлікт поширюється за рахунок втягування нових учасників, можливе збільшення числа постраждалих як серед співробітників установ виконання покарань, так і серед осіб, які відбувають покарання.

Кожний зі стадій виникнення масових заворушень притаманні окремі особливості, а саме: тривалість стадії, факт об'єднання засуджених навколо одного чи декількох проблемних питань, що стали поштовхом до виникнення масових заворушень.

Необхідно зазначити, що в силу об'єктивних та суб'єктивних причин найбільш тривалими за часом стадіями є перша та третя. Ознаки першої стадії визначити візуально доволі важко, оскільки на цьому етапі можливе лише припущення щодо визначення протидіючих сторін і основних причин масових заворушень. Отримати інформацію про її початок можливо лише в ході проведення оперативно-розшукових заходів та заходів забезпечення умов нагляду.

Характерними ознаками другої стадії, як правило, є підвищення активності натовпу, визначення та доведення протидіючими сторонами один одному своїх позицій, зростанням напруженості в середовищі засуджених і початком зіткнень із співробітниками адміністрації. В ході третьої стадії починаються масові заворушення, здійснюються конкретні протиправні дії і закінчується вона, як правило, ліквідацією причин виникнення заворушень та зняттям напруженості.

Масові заворушення як складне соціальне явище вимагають спеціального і глибокого вивчення підстав їх виникнення, генезису, форм і методів попередження та боротьби з ними не тільки правоохоронних органів, а і органів Державної кримінально-виконавчої служби України. Дане питання, на нашу думку, у своїх працях ґрунтовно розкрив А. В. Микитчик [4]. Дослідивши точку зору вищезазначеного автора та результати власних досліджень, можемо зробити висновок, що причинами і умовами вчинення групових непокор і масових заворушень в установах виконання покарань є негативні чинники у соціальній та економічній сферах в результаті застосування режимних та наглядових заходів, що стали приводом, або обумовили чи полегшили вчинення масових безпорядків в установах. Вказані обставини можуть проявитися як безпосередньо в усних заявах представників учасників заворушень (засуджених), написах на будівлях, лозунгах, а можуть бути встановлені опосередковано в ході оперативно-розшукової діяльності через аналіз спрямованості дій на конкретні об'єкти, дату початку масових заворушень. Свчасне та повне встановлення реальних причин і умов масових заворушень дасть можливість сформулювати версії щодо мотивів і мети організаторів та учасників групових непокор та масових заворушень.

Наявність у засудженого антигромадських звичок та поглядів не є головною причиною вчинення злочину. Як правило, намір вчинити злочин виникає при наявності певних суб'єктивних та об'єктивних обставин, що можна розглядати як підстави вчинення злочинів. Як слушно зазначає І. В. Боднар, причини та умови злочинної поведінки засуджених слід поділяти на внутрішні та зовнішні, об'єктивні та суб'єктивні. Внутрішньою причиною пенітенціарної злочинної поведінки особи є її криміногенна мотивація, яка включає насильницьку, корисливу та корисливо-насильницьку мотивацію злочинної поведінки з метою досягнення й підтримання авторитету та неформального статусу в середовищі засуджених. Зовнішні причини вчинення злочинів пов'язані з конфліктно-криміногенною ситуацією між засудженими, адміністрацією й іншими суб'єктами. Зовнішні умови полягають в особливостях мікросередовища, в якому опинився засуджений під час відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі. До найбільш значущих причин і умов вчинення злочинів в кримінально-виконавчих установах закритого типу віднесено емоційну неврівноваженість та конформізм засуджених, відсутність належного освітньо-культурного рівня, наявність у значної частини засуджених певних психічних відхилень, криміногенність середовища засуджених, відсутність у них соціальних зв'язків, вимушену тривалу статеву помірність, алкоголізм та наркоманію, а також недоліки в організації й проведенні профілактичної роботи, організації та здійсненні нагляду та охорони засуджених, недоліки соціально-психологічної роботи із засудженими (особливо з новоприбулими), нена-

лежне кадрове забезпечення установ виконання покарань закритого типу тощо [5; 6].

Наявність або відсутність підстав вчинення розгляданого злочину залежить не тільки від виду злочину, а й від особливостей особи злочинця.

Проведені опитування кафедрою кримінального, кримінально-виконавчого права та кримінології та кафедрою тактико-спеціальної підготовки Академії Державної пенітенціарної служби вказують, що до найбільш значущих детермінант індивідуальної злочинної поведінки засуджених в кримінально-виконавчих установах закритого типу належать: алкоголізм, наркоманія, токсикоманія, гомосексуалізм (45% опитаних), емоційна неврівноваженість та конформізм засуджених (36%), відсутність належного освітнього рівня у засуджених (42%), наявність у значної частини засуджених певних психічних відхилень (29%), криміногенність середовища засуджених (27%), недоліки в організації та проведенні профілактичної роботи (23%); щодо скоєння злочинів, пов'язаних з порушенням порядку та умов відбування кримінального покарання – відсутність належного життєвого досвіду у засуджених (24%), відсутність належного освітнього рівня у засуджених (27%), емоційна неврівноваженість та конформізм засуджених (35%), алкоголізм, наркоманія, токсикоманія, гомосексуалізм (23%), міжособистісні та міжгрупові конфлікти (11%), криміногенність середовища засуджених (42%).

Таким чином, з урахуванням викладеного, масові заворушення в установах виконання покарань Державної кримінально-виконавчої служби можна визначити як дії натовпу (організованої групи засуджених), які становлять реальну загрозу для громадського порядку та особистої безпеки адміністрації установ виконання покарань, а також самих засуджених і виражаються у скоєнні насильства, погромів, підпалів, у знищенні майна, застосуванні захоплених спецзасобів та вогнепальної зброї, що призвело до порушення нормального функціонування установ виконання покарань, відновлення якого неможливе без застосування невідкладних, спеціальних заходів та залучення додаткових сил і засобів.

Наявність чи відсутність фактів вчинення групових непокор та масових заворушень засуджених, які перебувають в установах виконання покарань Державної кримінально-виконавчої служби України, вказує на компетентне управління установ з урахування вимог динамічної безпеки, володіння оперативною обстановкою та процесами, що відбуваються у формальному та неформальному середовищі засуджених.

Проте дана діяльність неможлива без врахування необхідності проведення наступних заходів: а) розробка поточних відомчих планів боротьби зі злочинністю кожним органом і установою виконання покарань, враховуючи свою специфіку; б) налагодження координації і взаємодії між правоохоронними органами щодо боротьби зі злочинністю в органах і установах виконання покарань, а саме проведення координаційних нарад, розробка спільних планів тощо; в) залучення науково-педагогічного складу вищих навчальних закладів до проведення лекцій, семінарів серед працівників органів і установ виконання покарань з приводу роз'яснення складів злочинів, які можуть ними потенційно вчинятися, санкцій, передбачених ними, а також антикорупційного законодавства України; г) посилення оперативно-розшукової діяльності в місцях позбавлення волі з метою відшукування корумпованих службових осіб для подальшого їх викриття [7].

Ми вважаємо за необхідне врахувати точку зору І. В. Боднара, І. В. Іванькова, О. І. Іванькова [8], М. В. Тарасової [9], М. С. Пузирькова [10] та С. В. Царюка [11] щодо необхідності одиночного камерного тримання засуджених в нічний час, що унеможливить негативний вплив на них інших засуджених та створить умови, що унеможливають вчинення правопорушень засудженими, особливо групового характеру.

ЛІТЕРАТУРА

1. Старостин С. А. Управление органами внутренних дел при чрезвычайных ситуациях (правовые и организационные аспекты) / С. А. Старостин. – М. : БЕК, 1994. – 268 с.
2. Єманов В. В. Аналіз масових безладів на території країн Європи, СНД і України та роль внутрішніх військ під час їх ліквідації. Системи озброєння і військова техніка / В. В. Єманов, Є. Г. Башкатов. – 2010. – № 4(24). – С. 201–207.
3. Колб О. Г. Запобігання злочинності у місцях позбавлення волі : Навчальний посібник / О. Г. Колб. – Луцьк : Вежа, 2005. – 494 с.
4. Кримінологічні засади запобігання злочинам в установах виконання покарань України (пенітенціарна кримінологія) : посібник / за ред. О. М. Джужі. – К. : НАВС, 2013. – 620 с.
5. Боднар І. В. Внутрішні детермінанти злочинності в установах виконання покарань закритого типу в сучасний період реформування кримінально-виконавчої системи України / І. В. Боднар // Проблеми запобігання злочинності в органах і установах виконання покарань : матеріали міжнародної науково-практичної конференції. – Чернігів : Чернігівський юридичний коледж, 2007. – С. 6–8.
6. Боднар І. В. Проблеми виявлення зовнішніх причин індивідуальної злочинної поведінки засуджених в установах виконання покарань закритого типу / І. В. Боднар // Актуальні проблеми відбудовання покарання в Україні : матеріали науково-практичного семінару. – Кіровоград : Кіровоградський юридичний інститут ХНУВС, 2007. – С. 100–101.
7. Ведмідський О. В. Пенітенціарна злочинність : поняття, ознаки, питання протидії / О. В. Ведмідський // Вісник Кримінологічної асоціації України [редкол. О. М. Бандурка (голов. ред.) та ін.]. – Харків : ХНУВС, 2017. – № 2(16). – С. 36–46.
8. Іваньков О. І. Міжнародно-правові стандарти у сфері забезпечення захисту прав засуджених до позбавлення волі : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.08 «кримінальне право та кримінологія ; кримінально-виконавче право» / О. І. Іваньков ; МВС України, Харківський національний університет внутрішніх справ. – Харків, 2016. – 16 с.
9. Тарасова М. В. Перехід до одиночного утримання засуджених як один із актуальних напрямів реформування пенітенціарної системи України / М. В. Тарасова // Юридичний науковий електронний журнал. – 2016. – № 3. – С. 134–136.
10. Пузирьов М. С. Диференціація та індивідуалізація виконання покарання у виді позбавлення волі на певний строк : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.08 «кримінальне право та кримінологія ; кримінально-виконавче право» / М. С. Пузирьов ; Національна академія внутрішніх справ. – К., 2012. – 20 с.
11. Царюк С. В. Кримінально-виконавча характеристика засуджених, які відбувають покарання у виправних колоніях максимально-го рівня безпеки : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.08 «кримінальне право та кримінологія ; кримінально-виконавче право» / С. В. Царюк ; Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. – Д., 2009. – 20 с.

УДК 343.36

ПРАЦІВНИКИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ЯК СПЕЦІАЛЬНІ СУБ'ЄКТИ ЗЛОЧИНУ, ЩО ПЕРЕДБАЧЕНО Ч. 1 СТ. 374 КК УКРАЇНИ

THE OFFICERS OF THE LAW AS THE SPECIAL SUBJECTS OF THE OFFENSE WHICH IS PROVIDED BY THE PART 1 OF THE ARTICLE 374 OF CRIMINAL CODE OF UKRAINE

Карпова Н.Ю.,
аспірант кафедри адміністративного і кримінального права
Академія адвокатури України

Опубликована стаття призначена для дослідження такого питання, як особливості працівників правоохоронних органів як спеціальних суб'єктів складу злочину, передбаченого частиною 1 ст. 374 КК України. Основна ідея даної статті стосується такого питання, як складення вдосконаленого переліку спеціальних суб'єктів складу злочину, передбаченого частиною 1 ст. 374 КК України.

Ключові слова: особливості спеціальних суб'єктів, працівники правоохоронних органів, уповноважена особа, яка має право проводити затримання, затримана особа, поліцейське затримання, право затриманої особи на захист, службові обов'язки працівників правоохоронних органів, службові повноваження працівників правоохоронних органів, перелік спеціальних суб'єктів злочину.

Опубликованная статья предназначена для исследования такого вопроса, как особенности сотрудников правоохранительных органов как специальных субъектов состава преступления, предусмотренного ст. 374 УК Украины. Основная идея данной статьи касается такого вопроса, как составление усовершенствованного списка специальных субъектов состава преступления, предусмотренного ст. 374 УК Украины.

Ключевые слова: особенности специального субъекта, сотрудники правоохранительных органов, уполномоченное на проведение задержания лицо, задержанное лицо, полицейское задержание, право задержанного лица на защиту, служебные обязанности сотрудников правоохранительных органов, служебные полномочия сотрудников правоохранительных органов, список специальных субъектов преступления.

The published article is determined for studying such a question as the peculiarities of the officers of the law as the special subjects of the offense which is provided by part 1 of the article 374 of Criminal Code of Ukraine. The suggested article includes observing such questions as the definition of an authorized person who has the right to hold an apprehension, the enforcement powers of the investigator during the police apprehension, the enforcement powers of the public prosecutor during the police apprehension, the enforcement powers of an ordinary police officer during the police apprehension. The article produces such notions as the special subjects of the offense, the apprehended person, police apprehension, the constitutional right of the apprehended person to be defended, an authorized person who has the right to hold an apprehension, the official, the officers of the law, the ordinary police officers, the investigator, the public prosecutor, the detectives, the official duties of the officers of the law. The main attention is given to the observance of the constitutional right of the apprehended person to be defended by the officers of the law during the police apprehension, the service subordination to the investigators' and the public prosecutors' instructions of the ordinary police officers during the police apprehension. The key note concerns such issues as the definition of an authorized person who has the right to hold an apprehension, the definition of the official duty of an authorized person who has the right to hold an apprehension to observe the right of apprehended person to be defended during the police apprehension, the definition of the constitutional right of the apprehended person to be defended during the police apprehension, review of the procedure for conducting an authorized person who has the right to hold an apprehension the police apprehension, drawing up the list of the special subjects of the offense which is provided by the part 1 of the article 374 of Criminal Code of Ukraine.

Key words: the peculiarities of special subjects, the officers of the law, an authorized person who has the right to hold an apprehension, the apprehended person, police apprehension, the right of the apprehended person to be defended, the official duties of the officers of the law, the enforcement powers of the officers of the law, the list of the special subjects of the offense.